

Timpul sfârșitului și ucenicia

Timpul sfârșitului și ucenicia

Poate ne-am întrebat de ce a permis Dumnezeu să trăim în această perioadă de sfârșit a creștinismului. De ce nu ne-am născut într-o perioadă în care - din punct de vedere moral - lucrurile arătau mai bine? Să reținem ce spune Eclesiastul: „Nu spune: «Cum se face că zilele de mai înainte erau mai bune decât acestea?» Pentru că nu cu înțelepciune întrebi despre lucrul acesta” (Eclesiastul 7.10). Cu alte cuvinte: nu ne folosește la nimic să deplângem zilele trecute sau să ne refugiem cu gândul în trecut. Cine este înțelept va încerca să fie stăpân asupra prezentului, chiar dacă sunt timpuri grele (sau chiar periculoase), așa cum prezice Biblia în 2 Timotei 3.

Ce bine că Dumnezeu nu ne lasă singuri să rostim sentința corectă cu privire la aceste vremuri! El însuși ne comunică în 2 Timotei 3.2-5 diagnosticul Său pe baza a 19 caracteristici. De primele două caracteristici ne vom ocupa în continuare, iar celelalte le vom prezenta în următoarele ediții ale revistei. În acel text trebuie să observăm că Dumnezeu nu descrie comportamentul păgânilor, ci al oamenilor care în exterior mărturisesc că aparțin creștinismului. Aceasta face ca lucrurile să fie și mai grave. Deoarece credincioșii născuți din nou fac parte din creștinătate, și ei trebuie să se supună acestui diagnostic al lui Dumnezeu.

Se referă unele din caracteristicile enumerate acolo și la tine? Sau ești un „om al lui Dumnezeu”, care se depărtează de nedreptate, care reprezintă interesele lui Dumnezeu în această lume și care este „deplin pregătit pentru orice lucrare bună” (2 Timotei 3.17)? Dorim ca următoarele gânduri să ne ajute să putem găsi un răspuns sincer la aceste întrebări.

1. Iubitori de sine sau plini de dăruire?

Cine nu cunoaște oameni care se gândesc numai la binele lor și la avantajele lor? Poate ne gândim la politicieni sau la șefii unor companii mari; sau poate la vecinii noștri, care tocmai divorțează, pentru că fiecare trăiește pentru sine și se gândește numai la sine. Sau poate ai un coleg de muncă sau de școală, care strânge lauri pe spatele altora, dar care în același timp mărturisește că este un creștin. Nu este greu să enumerăm astăzi tot felul de manifestări ale egoismului, pentru că ele caracterizează timpul nostru.

Dar cum stau lucrurile cu noi? Își are câteodată comportamentul nostru originea în motive egoiste? Ar fi păcat; pentru că egoismul (sau iubirea de sine) este opusul dăruirii și al dragostei față de Hristos.

Cei care „au fost cumpărați cu un preț” nu-și mai aparțin lor înșiși (1 Corinteni 6.19, 20). Domnul lor are acum drepturi asupra lor și asupra tuturor domeniilor vieții lor. Dacă și cum corespundem acestor pretenții, depinde de valoarea pe care o acordăm „prețului de cumpărare”. Domnul nostru este și Mântuitorul nostru, care a plătit cu viața Sa pentru noi. Cine înțelege acest lucru nu va mai trăi „pentru sine însuși, ci pentru Cel care a murit și a fost înviat” pentru el (2 Corinteni 5.15).

Egoismul este un „dușman” al dragostei de frați. Cine își caută mereu avantajul propriu, se va îndepărta de frații săi de credință ca și Lot (a se compara cu Geneza 13.10, 11). Nu, noi nu vrem să privim la ceea ce este al nostru, ci la „cele ale altora” (Filipeni 2.4). Tocmai la aceasta S-a referit Domnul când ne-a poruncit să ne iubim unii pe alții, cum ne-a iubit El (Ioan 13.34). Acolo egoismul nu mai are loc. Năzuința spre binele nostru propriu nu mai stă în prim-plan. Toți se implică pentru binele celorlalți, iar rezultatul va fi că toți se vor simți bine! Un astfel de comportament va avea efect: semenii noștri vor recunoaște că suntem ucenici ai lui Isus (Ioan 13.35). Vrei să contribui la aceasta?

2. Iubitori de bani sau mulțumiți cu ceea ce avem?

Cu siguranță, nimeni nu trebuie să ne explice expresia „iubitori de bani”. Ea se explică singură. Este de la sine înțeles că iubirea de bani merge mână în mână cu iubirea de sine: cu bani, fiecare poate să-și îndeplinească o mare parte din dorințele sale. Desigur, nici această caracteristică nu este nouă. Deja în urmă cu circa 4.500 de ani, oamenii iubeau banii. O dovadă în acest sens este Efron, care i-a vândut lui Avraam un teren pentru suma fantastică de patru sute de sicli de argint (Geneza 23). (Doar ca o comparație: David a cumpărat o arie și boi pentru suma de cincizeci de sicli de argint; 2 Samuel 24.24). De atunci, omul nu s-a schimbat. Faptul că iubirea de bani caracterizează și creștinătatea arată cât de mult s-a îndepărtat de directiva biblică.

În societatea europeană, iubirea de bani nu surprinde astăzi, deoarece mulți oameni dispun de mult mai mulți bani decât ar avea nevoie pentru traiul zilnic. Ce mulți bani se cheltuiesc pentru articole de lux, pentru hobby, pentru concediu! (Un reprezentant din Curtea Federală Constituțională a Germaniei observa de curând într-un interviu în revista „Die Zeit”: „S-a observat că în ultimul timp călătoria are o apreciere foarte mare, pentru unii chiar mai mare decât copiii. Atunci niciun sacrificiu nu este prea mare, unii finanțându-și călătoriile pe credit.”) Dar pentru a-și putea permite toate acestea, este nevoie de un salariu mare - de mulți bani. Cum își închipuie un tânăr creștin viitorul său? Dorește să câștige mulți bani, pentru a atinge un standard înalt de viață? Să citim în 1 Timotei 6.6, 8, 9 și 10 ce spune apostolul Pavel în legătură cu aceasta: „Dar evlavia cu mulțumire este mare câștig. Dar, având hrană și îmbrăcăminte, vom fi mulțumiți cu acestea. Dar cei care vor să fie bogați cad în ispită și în cursă. Pentru că iubirea de bani este rădăcina tuturor relelor.”

Cumpătarea (sau modestia) este o virtute cu totul nepopulară în timpul nostru. Poate este necesar să cugetăm la aceasta în rugăciune, pentru a învăța din nou această virtute. Acest lucru nu are valabilitate numai pentru săraci, ci și pentru bogați!

Să acceptăm avertizarea! Iubirea de bani are urmări fatale. Nu există niciun rău care să nu rezulte din aceasta. Cât de mulți sunt cei care s-au rătăcit de la credință tocmai datorită acestei iubiri de bani!

Să permitem Cuvântului să ne motiveze: cine strânge comori (spirituale) în cer (Matei 6.19), strânge pentru veșnicie. Toate celelalte vor „arde” cel mai târziu în ziua Domnului (2 Petru 3.10).

3. Lăudăroși sau modești?

Cine nu vorbește cu plăcere despre faptele și calitățile sale? Dar nu numai atât, ci și succesul pretins este vestit în gura mare. Aceasta începe în vecinătate: fiecare are ceva cu care să se „fălească”, cum se spune. Și lumea economică se laudă: orice întreprindere se prezintă pe sine și produsele sale în culori strălucitoare. Totul după motto-ul: „Mai multă aparență decât realitate”. În domeniul științei, lucrurile stau la fel. Micile succese sunt prezentate ca uriașe descoperiri noi. Din „tânțar” se face deseori un „armăsar”.

Nevoia de impunere a omului este mare. Fiecare dorește să fie cineva, mai ales în comparație cu alții. Așa a fost și în cazul fariseului care stătea în templu și se ruga: „Dumnezeule, îți mulțumesc că nu sunt ca ceilalți oameni... Eu postesc de două ori pe săptămână, dau zeciuială din toate câte dobândesc” (Luca 18.11, 12). La fel vorbea cetatea Tir despre sine: „Sunt desăvârșit în frumusețe” (Ezechiel 27.3). Nimeni nu se miră când Dumnezeu pune capăt acestei lăudăroșenii. „Oricine se înalță pe sine va fi smerit; și cel care se smerește va fi înălțat” (Luca 18.14).

Cât de diferit a fost Domnul nostru! El a umblat din loc în loc „făcând bine și vindecând pe toți cei asupriți de diavolul” (Fapte 10.38). Dar El nu S-a așezat în prim-plan, nici nu S-a lăsat lăudat ca binefăcător (Ioan 7.4, 10). Deoarece El S-a smerit ca Om și a fost ca Slujitor aici pe pământ, a fost tot timpul modest. El nu Și-a căutat propria-i onoare.

Nici noi să nu ne lăudăm, adică să subliniem calitățile noastre. Dacă este ceva de lăudat, atunci să ne lăudăm în Domnul: „Cine se laudă, să se laude în Domnul” (2 Corinteni 10.17). Aceasta nu în-seamnă că nu vom relata despre experiențele noastre și poate chiar despre succesele din viața noastră. Și Pavel a făcut acest lucru. Când facem acest lucru, trebuie să ne străduim întotdeauna ca „să nu mă socotească cineva mai presus decât ceea ce mă vede a fi sau ceea ce aude de la mine” (2 Corinteni 12.6). Toate celelalte sunt vanitate și nu servesc la proslăvirea Domnului nostru.

4. Aroganți sau smeriți?

Dicționarul explicativ definește termenul „aroganță” astfel: „atitudine de mândrie disprețuitoare”. Cine se întreabă de ce tocmai timpul de sfârșit al creștinismului este caracterizat prin aroganță, va recunoaște că progresele tehnice și științifice formează un teren bun pentru aceasta. Cine vrea să se compare cu generațiile trecute, a căror viață se desfășura în general pe un nivel inferior, mult mai primitiv? Aceasta pare să fie părerea multor semeni. Nu în ultimul rând, teoria evoluționistă, care este recunoscută de creștinătate în general, a lăsat urme clare în societatea noastră. Cel care se consideră făcând parte din stadiul evoluat de dezvoltare al omenirii, este în pericol să devină mândru și arogant. Cine mai are nevoie atunci de un Dumnezeu, nici pe departe de un Salvator?

Deși aroganța ține de modernism, nu este vorba despre o formă nouă de manifestare a păcatului. Mândria este unul din primele păca-te. Când șarpele a venit la prima pereche de oameni și le-a prezentat ideea de a fi pe același nivel cu Dumnezeu, primii oameni i-au dat ascultare și au căzut în păcat. De atunci, inima omenească nu s-a schimbat. Mândria este una dintre cele mai mari problemele ale omu-lui (Marcu 7.22).

Și creștinii născuți din nou au încă acest rău în ei. Cine ar putea afirma despre sine că este „smerit cu inima”, cum a putut să spună despre Sine Domnul Isus (Matei 11.29)? Să fim atenți: nu este vorba despre imaginea exterioară smerită, ci despre interiorul nostru!

„Ferice de cei săraci în duh” (Matei 5.3) – cu aceste cuvinte începe așa-numita predică de pe munte, în care Domnul Isus descrie caracteristicile unui ucenic în Împărăția lui Dumnezeu. Cu aceste cuvinte nu se face referire la cei cărora le lipsesc capacitățile spirituale sau inteligența! Nu, ci este vorba despre oameni care nu gândesc cu mândrie despre sine sau mai bine spus, oameni care sunt conștienți că nu sunt nimic (Galateni 6.3). Pentru lume acest lucru este de neînchipuit; pentru Domnul nostru este însă un motiv de binecuvântare.

Smerenia este necesară nu numai în relația noastră cu Dumnezeu. Și în părtășia cu credincioșii ni se cere smerenie. Mândria acționează distrugător. De aceea, filipenii au fost îndemnați odinioară: „în smerenie, unul considerându-l pe altul mai presus de sine însuși” (2.3). Dacă ne preocupăm cu Hristos, Modelul nostru, și îi cerem Lui puterea necesară pentru a acționa conform gândirii Sale, atunci El ne va ajuta.

„Toți încingeți-vă cu smerenie unii față de alții, pentru că «Dumnezeu stă împotriva celor mândri, dar dă har celor smeriți»” (1 Petru 5.5).

5. Hulitori sau dăm onoare?

În limba română, termenul „a huli” are două înțelesuri: 1. A vorbi batjocoritor sau a se exprima răutăcios despre cineva; 2. A insulta pe Dumnezeu sau a batjocori ceva care este considerat sfânt.

În 2 Timotei 3.2, unde se vorbește despre „hulitori” cu referire la timpul sfârșitului, în textul de bază în limba greacă este folosit cuvân-tul „blasphemos” (a se compara cu „blasfemie”). El corespunde în principal celui de-al doilea sens mai sus numit.

În Europa de odinioară marcată de creștinism, criteriile pentru „blasfemie” (stare de fapt) s-au schimbat prin influența iluminismului. În locul insultării lui Dumnezeu a intervenit „delictul religios”. Acest subiect a fost din nou de actualitate de curând cu ocazia unei controver-se cu privire la unele caricaturi ale lui Mohamed în Danemarca.

În „codul de legi” al lui Dumnezeu avem o regulă clară: „Și cel care hulește Numele Domnului să fie omorât: toată adunarea să-l ucidă cu pietre; atât străinul, cât și băștinașul: când va huli Numele, să fie omorât” (Levitic 24.16).

Poate cineva va replica: „Această regulă nu are valabilitate pentru creștini”. Așa este! Dar de aici putem deduce cum gândește Dumnezeu despre hulire. El nu Și-a schimbat părerea! El nu va lăsa nepedepsit acest păcat.

Hulirea nu se îndreaptă numai contra lui Dumnezeu. Și copiii lui Dumnezeu sunt huliți. A se citi în acest sens Matei 5.11-12 (a se compara cu 1 Petru 4.4). Dacă suntem huliți pentru Domnul, putem conta pe binecuvântarea Sa, chiar ne putem bucura!

Oare trebuie să ni se aducă aminte de cuvintele „să nu vorbească de rău pe nimeni” (Tit 3.2)? Ar fi păcat! Desigur, nici credincioșii nu sunt scutiți de acest păcat. Dar să punem la inimă îndemnul apostolului Petru: „Onorați pe toți, iubiți frățietatea, temeți-vă de Dumnezeu, onorați pe împărat” (1 Petru 2.17).

6. Neascultători de părinți sau supuși autorităților?

O mamă descria astfel situația ei: „Am doi copii, unul de cinci ani, iar celălalt de trei ani. Cel mare este obraznic, nerăbdător, egoist. Cel mic ia aminte la tot ce face cel mare... La noi este permanent stres și ceartă... Am aplicat tot felul de interdicții, dar fără niciun rezultat...” Aceasta nu este o situație de excepție! Unii copii îi duc de nas pe părinții lor, iar aceștia sunt nedumeriți. Mulți se simt suprasolicitați.

Unde este problema? La copii sau la părinți? – Rândurile de mai jos nu își asumă responsabilitatea de a acorda părinților sfaturi pentru educație, ci ele sunt mai degrabă un îndemn pentru tinerii creștini, pentru a observa ce importanță acordă Dumnezeu ascultării de părinți.

În primul rând este vorba despre părinți. Ei sunt dotați de Dumnezeu cu autoritatea necesară pentru a-și ține copiii în supunere (1 Timotei 3.4). Cum ar putea un copil să învețe ascultarea, dacă părinții nu cer acest lucru? Câteodată părinții trebuie să pedesească consecvent. Aceasta nu se face cu forță și fără dragoste! Din contră: „Nuiaua și mustrarea dau înțelepciune, dar un copil lăsat în voia lui aduce rușine mamei lui” (Proverbe 29.15). Trebuie să fim conștienți că „metodele de educație” ale lui Dumnezeu sunt totdeauna spre binecuvântare.

Când un copil devine mai mare, citim: „Copii, ascultați în Domnul de părinții voștri, pentru că aceasta este drept” (Efeseni 6.1). Responsabilitatea este acum la copil. Îndemnul este clar. Totuși, știm din proprie experiență cât de greu le vine copiilor acest verset; lor le place mult să discute pe seama indicațiilor părinților. Lui Dumnezeu îi place însă ascultarea. Cine are aceasta înaintea ochilor, nu se va rușina ca tânăr să spună și față de alții: „pentru că părinții mei vor așa”.

Când a fost ca și copil pe acest pământ, Domnul Isus nu a dat motiv să fie apostrofat. Chiar și atunci când a trebuit să le explice părinților săi pământești, Maria și Iosif, că El, ca și Fiul lui Dumnezeu, căuta în totul interesele Tatălui său ceresc, le-a fost supus (Luca 2.51). O viață exemplară!

7. Nerecunoscători sau mulțumitori?

Înțelegem ușor această sentință a lui Dumnezeu cu privire la timpul sfârșitului: oamenii din vremea noastră sunt nerecunoscători. Această nemulțumire începe în lucrurile mărunte: cine dintre semenii noștri mai rostește o rugăciune de mulțumire înainte de masă? Aproape nimeni. Nici nu este de mirare acest lucru. Cine nu crede într-un Dumnezeu viu, „care a creat cerul și pământul și marea și toate cele care sunt în ele”, care face bine și „dă din cer ploaie și timpuri roditoare” (Fapte 14.15, 17), nu vede niciun motiv pentru o rugăciune de mulțumire. Mulți s-au obișnuit cu suprasaturația. Aceasta ține de standardul de viață din secolul al XXI-lea. Dacă apare o raționalizare, omul se plânge repede. Din păcate, uităm că în comparație cu mulți oameni de pe acest pământ, nouă ne merge foarte bine.

De fapt, tot ceea ce primim noi oamenii trebuie privit ca un cadou. Cel puțin așa vede Dumnezeu lucrurile: „Ce lucru ai tu, pe care să nu-l fi primit?” (1 Corinteni 4.7). Aceasta nu se referă numai la mâncare și îmbrăcăminte, ci este vorba și de sănătate, aptitudini etc.

Ca și creștini avem desigur un motiv deosebit pentru a fi recunoscători – nu numai pentru lucruri materiale, deși nici în acest punct nu trebuie să fim delăsători (1 Timotei 4.3), ci mai ales pentru marea îndurare care ne-a scos din mocirla păcatului! Cine cugetă la aceasta, va face ca acel samaritean vindecăt: el a căzut la picioarele Domnului Isus și i-a mulțumit (Luca 17.16). Sau te asemeni celorlați nouă, pe care i-a așteptat în zadar Domnul?

Dumnezeul nostru este „Dumnezeul oricărui har” (1 Petru 5.10). Când El dăruiește, nu Se restrânge la cele necesare. Darurile Sale se orientează după bogăția Sa și nu după oarecare merite omenești. Bogăția Sa își găsește expresia cea mai mare în Fiul Său preaiubit, care este denumit ca „darul de nespus” al lui Dumnezeu. Nimeni nu poate măsura cât de bogați suntem deja acum și ce înseamnă să avem pe Fiul și să fim binecuvântați în El „cu orice binecuvântare spirituală în cele cerești” (Efeseni 1.3). Pe lângă aceasta, noi, credincioșii, așteptăm „mai presus de orice măsură, o greutate eternă de glorie” (2 Corinteni 4.17). Ce putem spune? Putem doar să rămânem uimiți și să mulțumim din inimă pentru orice cadou al lui Dumnezeu.

Cine simte nerecunoștință în inima sa, îl îndemnăm să enumere darurile lui Dumnezeu.

8. Fără sfințenie sau ținem la lucrurile bune?

„Când Dumnezeu este mort, toate sunt permise” spunea odinioară Dostojevski (scriitor rus). Odinioară (adică și timpul din care provine acest citat) ne-am fi gândit la o societate care se recunoaște public de partea ateismului. Astăzi, aceste cuvinte se potrivesc unei Europe „creștine”. În multe privințe nu mai există niciun fel de tabu. De aceea, sociologii vorbesc despre o criză a valorilor și caută căi de ieșire din această criză. În acest sens este vorba de cele mai multe ori de combaterea simptomelor. Toate acestea sunt bine intenționate. Dar dacă nu tratăm problema la rădăcină, nu se va găsi o soluție bună.

Din păcate, „dilema etică” este și un subiect al creștinătății. Unele adevăruri biblice și unele moduri de comportament, pe care creștinii le-au apreciat secole de-a rândul, sunt astăzi în parte conștient desconsiderate conform motto-ului: astăzi totul este altfel. Oamenii „fără sfințenie” din 2 Timotei 3.2 sunt tocmai cei care consideră că nimic nu este sfânt și calcă în picioare tot ceea ce este închinat lui Dumnezeu. Cum se ajunge la o astfel de poziție? O cauză ar fi cu siguranță nerecunoștința. Tocmai de aceea „nerecunoscători” stă înaintea expresiei „fără sfințenie”. Cuvântul folosit aici „fără sfințenie” nu înseamnă: „nu există o separare”, ci „accesibil pentru orice” sau chiar și „nelegiuit”, „lumesc”.

La ceea ce se referă expresia aici este prezentat foarte clar prin comportamentul lui Esau. În Evrei 12.16, Esau este numit un „lumesc” (un cuvânt asemănător cu cel din 2 Timotei 3.2). Cauza pentru aceasta era: își vânduse dreptul de întâi născut pentru o ciorbă de linte. A fi întâi născut înseamnă să primești o binecuvântare specială. Pentru el, ca fiul lui Isaac, aceasta nu însemna numai lucruri pământești, ci era vorba de promisiunile lui Dumnezeu. Dar Esau nu a apreciat lucrurile divine. Abia după ce a înțeles ce a pierdut, a dorit să moștenească

binecuvântarea. Dar atunci a fost prea târziu.

Cine nu apreciază harul, pe care Dumnezeu ni l-a dat în Hristos Isus, este în pericol să ajungă în „destrăbălare” (Iuda 4). „Important este să fi mântuit, apoi folosește libertatea pentru carne”, adică să trăiești cum vrei. Cine gândește astfel a căzut pradă vicleniei diavolului.

Harul ne obligă! Acest lucru are valabilitate chiar și în lucrurile pământești. Cine a primit un cadou mare, acela dorește să-l onoreze pe dăruitor. El se va interesa de cadou și va păstra cadoul.

În acest sens, dorim să dăm urmare îndemnului din Romani 12.9: „Fie-vă groază de rău, lipiți-vă de bine”.

9. Fără afectivitate naturală sau iubindu-ne unii pe alții?

Din 8 mai 2008 în Germania s-a creat în peste 80 de spitale respectiv clinici așa numita „fereastră pentru bebeluși”. Este vorba despre un pat cald, în care poate fi așezat anonim din afară un nou născut. Această fereastră servește ca stațiune de prim-ajutor, pentru a proteja sugarii de omor sau abandon.

Probabil mulți gândesc că este o lucrare prețioasă, mai ales dacă ne gândim că un stat modern are în vedere binele vieții omenesci. Dar din punct de vedere biblic se pune întrebarea dacă nu cumva aici sunt tratate simptomele unei „boli”, fără a descoperi cauza ei. Desigur, un copil este născut pentru a trăi. El trebuie să fie protejat. Dar ce se întâmplă de tot mereu mamele renunță la copiii lor (nedoriți) sau – iar aceasta este și mai grav! – avortează?

În acest loc ar putea fi numite multe necazuri, care din punct de vedere omenesc ar fi cauza pentru astfel de acțiuni. Aici este însă vorba de a căuta cauza în interiorul omului, iar această cauză este de natură morală. De aceea se pune întrebarea: ce spune Cuvântul lui Dumnezeu referitor la aceasta?

Biblia nu este un dicționar care oferă o explicație expresă pentru fiecare cuvânt. Dar există versete din care pot fi deduse principii clare și sigure. Cităm trei: „Femeia, când naște, se întristează, pentru că i-a venit ceasul; dar, după ce a născut copilul, nu-și mai aduce aminte de necaz, pentru bucuria că s-a născut un om în lume” (Ioan 16.21). „Poate o femeie să-și uite copilul pe care-l alăptează, ca să n-aibă milă de fiul pântecelui ei?” (Isaia 49.15) „Cum o doică își îngrijește cu drag copiii” (1 Tesaloniceni 2.7).

Aici, Dumnezeu descrie „starea normală” a creaturii Sale. El știe ce spune! El însuși a pus în femeie sentimente de bucurie și dragoste firească, care sunt stimulate în mod deosebit în legătură cu propriul sugar. Cine a avut parte de acest fenomen în propria familie, știe despre ce este vorba și cât de mărețe sunt darurile lui Dumnezeu.

Cum poate fi pierdută această dragoste firească? Poate omul să piardă ceva din „calitățile” sale ca și creatură? În Romani 1 găsim o explicație: cu cât omul refuză să-L onoreze pe Dumnezeu, cu atât mai mult se înstrăinează și în relațiile firești interumane (18-32).

Fără afectivitate naturală – acesta este rezultatul unei creștinătăți „reci”. La copiii lui Dumnezeu nu ar trebuie să lipsească niciodată dragostea – nici cea naturală, nici dragostea de frați, dar nici dragostea divină, pentru că „dragostea lui Dumnezeu a fost turnată în inimile noastre prin Duhul Sfânt” (Romani 5.5).

10. Infidel sau de încredere?

La cine sau la ce ne putem gândi, când Duhul Sfânt vorbește cu privire la timpul actual despre oameni „neînduplecați”? „Neînduplecat” sau „neparolist, infidel”, cum mai poate fi tradus cuvântul în textul original, se referă la oameni care nu respectă nimic. Ei se simt liberi, nelegați. Aici nu este vorba despre unii care nu vor să se lase legați. Nu, ci este vorba despre unii, care deși există un „contract”, deși au pășit conștient într-o relație, se simt liberi să se debaraseze de această legătură. Aceasta începe astfel: nu mai recunoaștem astăzi ceea ce am spus ieri. Din păcate, nu te poți baza pe promisiunea multora. Acest lucru este simțit în mod deosebit în viața profesională. Sau: ieri te implicai pentru un lucru, astăzi renunți la acel lucru, de parcă nu ai fi intervenit niciodată pentru el. Pe cine te mai poți baza (în cine mai poți avea încredere)?

Lipsa de fidelitate din vremea noastră se arată în mod deosebit în numărul mare de divorțuri. Una din trei căsătorii din Germania este desfăcută. Cauza principală constă în faptul că cel puțin unul dintre parteneri a rupt promisiunea sa și a devenit infidel față de partenerul său. Ori s-au înstrăinat unul de altul. De ce să mai rămână împreună?

Nu este remarcabil, că Dumnezeu, tocmai în „perioada de sfârșit” a Vechiului Testament, a trebuit să-i reproșeze poporului său infidelitatea (Maleahi 2)? Profetul Maleahi folosește de cinci ori cuvântul „infidel” (2.10, 11, 14, 15, 16) și în legătură cu despărțirea.

Maleahi descoperă și cauza. Același capitol care descoperă infidelitatea vorbește despre „legământul”, pe care l-a făcut Dumnezeu cu seminția lui Levi: „Legământul Meu cu el era de viață și de pace. Și l-am dat lui ca să se teamă; și el s-a temut de Mine și a tremurat înaintea Numelui Meu” (2.5). Ce a rezultat din aceasta? Ei au distrus și profanat legământul. Dumnezeu a trebuit să le spună că s-au abătut de la cale (2.8) și de la rânduielile Sale și nu le-au păzit (3.7).

Analogia cu zilele din urmă ale creștinătății este vizibilă. Noi nu avem un „contract” cu Domnul nostru; totuși, suntem într-o legătură intimă cu El, Cel care a vândut totul pentru a ne avea. Cum stau lucrurile cu fidelitatea noastră? Infidelitatea începe în inimă. Acolo unde dragostea lui Hristos scade, diavolul va putea ușor să ne depărteze de „simplitatea față de Hristos” (2 Corinteni 11.3) și să ne abată de la ascultarea de Cuvântul Său.

Nu te lăsa iritat de nimic: Domnul Isus observă pe fiecare creștin care îi rămâne fidel Lui și Cuvântului Său (Maleahi 3.6). Cine se leagă de El este privit de El ca „proprietatea Sa specială” (Maleahi 3.17). Este o răsplătă mare, pentru care suferim totul!

11. Defăimăm sau dăm onoare?

A defăima înseamnă a răspândi lucruri neadevărate despre cineva, pentru a distruge prin aceasta renumele său. Poate cunoști un caz în care au fost răspândite lucruri neadevărate despre un semen sau chiar despre un frate sau o soră. Cum s-a întâmplat așa ceva? Nu este oare uimitor, că neadevărul se răspândește deseori în cercuri mari și cu viteza fulgerului? Să ne gândim la trei cauze posibile:

1. Pentru că omul este stricat din fire de la căderea în păcat, se simte el însuși mai bine, când se poate înălța peste ceva, care este mai rău decât el. Acesta ar fi un motiv pentru care veștile rele se răspândesc în medie de nouă ori mai repede decât veștile bune.
2. Defăimarea este o necuviință, pe care diavolul o susține. Să reținem: pentru cuvântul „defăimător” în textul grecesc este același cuvânt ca pentru „diavolul” (diabolos).
3. Deseori, neadevărul nu poate fi recunoscut imediat. Perfidia constă tocmai în amestecul adevărului cu minciuna.

Defăimarea nu este un lucru nou, ci a existat întotdeauna. Poate cineva întreabă: „De ce ar fi oamenii din timpul sfârșitului creștinătății în mod deosebit defăimători?” Să ne amintim: printre caracteristicile prezentate în numerele anterioare ale revistei am enumerat: iubirea de sine, lăudăroșenia și mândria (2 Timotei 3.2). Cine se miră că pe lângă acestea apare și defăimarea? Acolo unde „eul” domină viața socială, nu ne putem aștepta să i se dorească tot binele aproapelui. Gândul țință ar fi mai degrabă de a ieși bine persoana ca atare. A strica renumele altora pare să fie un ajutor binevenit în acest sens.

Cel care dorește să fie cu adevărat creștin, nu va accepta defăimarea; acela nu va dori să devină o unealtă a diavolului. Principiul lui Dumnezeu, cunoscut deja în Vechiul Testament, este: „Să nu umbli încoace și încolo ca purtător de vorbe” (Levitic 19.16). „Onorați pe toți” (1 Petru 2.17). Să punem la inimă acest îndemn!

Este cu totul altceva să suferim ca creștini din cauza comportamentului defăimător al semenilor. Și acest lucru este actual. Ultimele zile sunt numite și din acest punct de vedere „timpuri grele”, pentru că ele sunt greu de suportat pentru credincioșii fideli.

A simți pe propria piele defăimarea, nu este o bagatelă. Pentru a putea să accepți ca ea să treacă peste tine în liniște și cu calm, este nevoie de foarte multă putere. Dar în noi înșine nu avem această putere. Cheia succesului constă în smerenie sinceră și bucurie în Domnul nostru. Un exemplu concludent găsim în acest sens în Mefiboșet, nepotul împăratului Saul. Despre el se spune că a fost defăimat de slujitorul său Tiba la împăratul David (2 Samuel 16.1-4). Prin aceasta, Mefiboșet și-a pierdut toată averea. Cum a reacționat el la aceasta? Foarte calm! Nici defăimarea, nici pierderea terenurilor nu l-au putut zgudui. De unde a luat puterea necesară? Inima sa depindea în totul de împăratul său, și nu de onoarea sa proprie sau de averile sale. El a putut și a vrut să renunțe la tot, după ce „domnul, împăratul, a venit în pace în casa lui” (2 Samuel 19.30).

Numai cei care nu gândesc înalt despre ei înșiși și care nu caută propria lor onoare, ci apreciază ceva mai bun, sunt în stare să reacționeze calm la defăimare.

12. Neînfrânați – sau mai există disciplină?

„Am devenit niște oameni de viață. Savurarea a devenit noua formă de viață a modernismului. După o zi obositoare, îți permiți seara ceva. Doar am meritat! Am dreptul să savurez. Astfel trăim într-o societate revendicativă. Forma savurării arată desigur diferit: o mâncare bună, un film bun, o cană cu cappuccino, o vizită într-un parc de distracții, o bucată de ciocolată, sau chiar două? Am uitat să renunțăm. Ne lăsăm desfățați. Dorim să avem totul în mărime mare. Tocmai de aceea și ciocolata Ritter Sport face reclamă cu „XXL”: foarte crocant, foarte groasă! Trebuie să fie gustos, să ne placă! Considerăm că trăim numai când putem savura. Visăm la țara huzurelii și muncim la realizarea ei... Nu mai reușim să ne punem limite. Nici nu mai vrem de fapt. Cât timp ne merge bine, nu există niciun motiv de panică” (Stephan Holthaus).

Așa descrie autorul Stephan Holthaus tendința socială a timpului actual. Cât de ușor ne lăsăm noi creștinii influențați de spiritul vremii! „Dar dacă Dumnezeu ne dă toate din belșug, ca să ne bucurăm de ele (1 Timotei 6.17), atunci nu este nevoie să ducem o viață de asceți” replică cineva. Așa este, Biblia nu obligă pe nimeni la asceză. Dar ea nici nu spune că toate binecuvântările naturale care stau la dispoziție trebuie să fie revendicate de noi. Din contră, ea atrage atenția asupra pericolului ca folosința peste măsură a lucrurilor „permise” să ducă la o dependență. În acest context, apostolul Pavel spune: „Nu mă voi lăsa stăpânit de nimic” (1 Corinteni 6.12).

Alte versete arată că lui Dumnezeu îi place când copiii Săi renunță de bună voie la ceva care de fapt le-ar reveni. Să ne gândim la nașterea lui Iisus. El renunța la vin și alte băuturi (o imagine a bucuriei pământești) pentru a se dedica în întregime lui Dumnezeu (Numeri 6). Astfel este necesar să renunțăm la binecuvântări firești, pentru a obține binecuvântările spirituale.

De asemenea există exemple care arată că credincioșii au renunțat pentru a ajuta alți credincioși în nevoi (2 Corinteni 8.1). Cel mai mare exemplu în acest sens este desigur Domnul Iisus: El a fost bogat, și s-a făcut sărăcit pentru noi (2 Corinteni 8.9). El a renunțat la totul, chiar și la dreptul Său de a trăi.

Să ne dăruiască Domnul tuturor echilibru și autostăpânire. Să facem cum a făcut Ionatan. Preocuparea sa principală nu era căutarea mării (o imagine a binecuvântărilor firești), ci el s-a luptat pentru Dumnezeuul său. În mijlocul luptei a savurat puțin din mierea pe care Dumnezeu i-a scos-o în cale. Aceasta i-a dat învierea necesară, pentru a putea lupta mai departe. „Orice luptător pentru premiu se înfrânează în toate” (1 Corinteni 9.25).

13. Trădători sau prieteni?

Cine aude sau citește despre trădare sau trădător se gândește imediat la Iuda Iscarioteanul. Aceasta o fac nu numai cunoscătorii Bibliei, ci chiar și lumea vorbește despre Iuda, trădătorul. El a devenit proverbial cu fapta sa condamnată. Poate aceasta se datorează faptului că această faptă rea este amintită deseori. De fiecare dată când Iuda Iscarioteanul este amintit în Evanghelii, respectivul scriitor adaugă: „care L-a vândut”.

O trădare este o înșelare gravă a încrederii. Domnul nostru a simțit acest lucru în mod deosebit. La El se referă cuvintele profetice ale lui David: „Pentru că nu un vrăjmaș m-a insultat, atunci aş fi suportat; ... ci tu, ... sfătuitorul meu şi prietenul meu: noi am avut dulci destăinuiiri împreună” (Psalm 55.12-15). Ne putem închipui o trădare mai gravă decât a folosi dragostea unui om, pentru a o utiliza contra lui? Nu.

Oamenii îi trădează pe alții pentru a obține pentru sine avantaje sub formă de bani, putere sau onoare. Aceasta se aplică și la Iuda. În perioada viitoare de necaz mare, lucrurile vor sta la fel, când iudeii fideli vor fi predați sinagogilor și închisorilor. Domnul Isus le-a profetizat ucenicilor Săi: „Veți fi predați chiar de părinți și de frați și de rude și de prieteni, și îi vor omorî pe unii dintre voi” (Luca 21.16). Aproape de necrezut: chiar și rudele apropiate sunt trădate. Dar așa este omul fără Dumnezeu.

A fi trădat din cauza credinței – așa cum a fost și Daniel în vremea sa – poate merge până la extremă. Pentru aceasta este nevoie de o credință vie în Dumnezeu cel viu. Dar este un privilegiu. Domnul numește fericiți pe astfel de oameni (Matei 5.11, 12).

Creștinii credincioși nu trebuie să fie niciodată trădători. Să ne verificăm practica vieții noastre în toate domeniile. Este cu totul altceva când cineva vede pe fratele său păcătuiind (1 Ioan 5.16), îi atrage atenția și, în cazul unui păcat foarte grav, informează Adunarea despre aceasta. Aceasta nu înseamnă trădare. Noi suntem obligați față de Dumnezeu să judecăm răul din Adunare (1 Corinteni 5). Aceasta nu înseamnă abuz de iubirea de frați, ci adevărată iubire, care caută ce este mai bun pentru fratele: întoarcerea sa la Dumnezeu.

„Prietenul iubește oricând” (Proverbe 17.17).

14. Nechibzuți sau atenți?

Cuvântul grecesc pentru „nechibzuți” poate fi tradus și cu „pripitiți” (Fapte 19.36). Este vorba despre oameni care urmează fără să gândească și fără scrupule voința lor proprie, indiferent cât i-ar costa. Cine nu este de acord că acest comportament caracterizează societatea noastră? Un motiv pentru un astfel de comportament ar fi lipsa timpului. Acum nu ne ocupăm de faptul dacă într-adevăr ne lipsește timpul. Dar în orice caz, timpul nostru este caracterizat de o agitație înfrigurată. Multe lucruri se fac în grabă. Cine ia decizii într-o stare de agitație, va lăsa deoparte anumite condiții marginale. Aceasta poate avea urmări fatale. Tragic este când alții trebuie să sufere din această cauză.

Dar motivul principal este altul, iar caracteristicile timpului sfârșitului prezentate în 2 Timotei 3 arată aceasta clar. Cine acționează pripit urmărește de fapt un țel. Din nefericire, foarte rar este vorba despre un lucru al lui Dumnezeu sau de binele „aproapelui”; de cele mai multe ori, „eul” trebuie să fie satisfăcut. Lista caracteristicilor timpului sfârșitului începe cu iubirea de sine și de aici nu ne putem aștepta la lucruri bune.

În căutarea unui exemplu adecvat pentru grabă, mi-am amintit de Ioab, căpetenia armatei lui David. Cu siguranță, erau puține persoane în împărăția lui David care au făcut atâtea fapte de vitejie ca Ioab. El nu era un laș. Când lupta s-a declanșat din față și din spate, a luat măsuri strategice și a sperat în ajutorul lui Dumnezeu (1 Samuel 10.9). Astfel, a obținut unele victorii. Dar îngrozitor este faptul că el lupta în cea mai mare parte pentru sine – fără să țină seama de pierderi. Cu toți cei care puteau să-i periclitze poziția, încheia repede. A început cu omorârea lui Abner, căpetenia oștirii lui Saul (2 Samuel 3), și a încheiat cu omorârea lui Amasa, pe care David îl pusese ca și căpetenie în locul lui Ioab (a se compara 2 Samuel 19.13 cu 2 Samuel 20.8). Deși din exterior se părea că este de partea lui David, Ioab nu lupta de fapt pentru David. Între cei doi nu era nicio legătură de inimă. Pentru împăratul David, care era îndurător, fiii Ieremie erau prea duri (2 Samuel 3.39). Astfel, Ioab s-a descalificat: el nu a fost cuprins în lista eroilor lui David (1 Samuel 23).

Să nu rămânem orbi cu privire la noi înșine când citim acestea despre Ioab. Acționăm și noi în pripă și căutăm folosul nostru propriu (Filipeni 2.21)?

„Orice om chibzuit lucrează cu cunoștință” (Proverbe 13.16).

„Înțeleptul se teme și se depărtează de rău, dar nebunul este îngâmfat și încrezut” (Proverbe 14.16).

„Cel care se încrede nu se va grăbi” (Isaia 28.16).

Nu există nimic mai greu pentru un om, decât să aștepte în liniște și să nădăduiască. Independența și voința proprie caracterizează toată acțiunea omului. Totuși, nimic nu îi aduce o mai mare binecuvântare, decât umblarea pe calea ascultării și supunerea sub voia lui Dumnezeu. Atât ascultarea, cât și supunerea ne sunt prezentate în Cuvântul lui Dumnezeu în învățătură și în practică; învățătura este pentru avertizarea noastră, iar practica pentru îmbărbătare.

Domnul îi lasă adeseori pe credincioși să aștepte foarte mult timp. Noe nu a putut accelera modul de desfășurare a potopului. Avraam nu a putut constrânge venirea lui Isaac. Iacov a trebuit să aștepte mulți ani până la împlinirea promisiunii. Întreaga ceață a celor mântuiți, care doresc răpirea, a așteptat deja de două mii de ani. Și totuși: „Cel ce vine va veni și nu va întârzia” (Evrei 10.37).

15. Îngâmfăți sau modești?

La cine ne gândim când citim în 2 Timotei 3.4 despre oameni îngâmfăți sau încrezuți? Poate la un om arogant? La prima vedere, da, dar nu se limitează numai la atât, deoarece îngâmfarea nu se vede întotdeauna imediat. Dar tocmai în zilele din urmă ale creștinismului, când iubirea de sine domină oamenii, sunt mulți care consideră că sunt ceva și prezintă aceasta în public. Ei se fac mai mari decât sunt, se îngâmfă. În spatele îngâmfării nu stă altceva decât o formă a mândriei.

Epistola adresată bisericii din Laodiceea descrie acești oameni. Este vorba despre oameni care se numesc creștini, chiar dacă mulți dintre ei nu au viață din Dumnezeu: „Sunt bogat și m-am îmbogățit și n-am nevoie de nimic”, spun aceștia (Apocalipsa 3.17). Ei se leagănă în autosiguranță și în automulțumire; ei sunt de părere că nu au nevoie de nimic, nici pe departe de a fi dependenți de cineva. Ce imagine tristă a unei creștinătăți „deviate”!

Iacov vorbește în epistola sa despre o formă a îngâmării, pe care noi nu am fi recunoscut-o la prima vedere ca atare. Oare este ceva de replicat, când cineva spune: „Astăzi sau mâine vom merge în cutare cetate și vom petrece acolo un an și vom face comerț și vom câștiga” (Iacov 4.13)? Da! Cine vorbește astfel „își arogă dreptul de a dispune de timpul său și de a-și căuta meritul său, fără să privească la Dumnezeu sau să aștepte călăuzirea Sa și descoperirea voii Sale” (J.N. Darby). Din context se observă că nu este vorba de a nu face niciun fel de afaceri sau de a nu planifica activități viitoare. Acest lucru este necesar. Problema se pune cum ne facem planurile. Ținem noi seama de faptul că nimeni nu știe „ce va fi mâine” (versetul 14)? Întrebăm care este voia Domnului (versetul 15)? Dacă nu, atunci trebuie să acceptăm reproșul pentru lăudăroșenie (versetul 16).

Cât de mărunți și neînsemnați suntem noi oamenii! „Ce este omul, ca să-Ți amintești de el?” (Psalm 8.4). Nimeni nu trebuie să-și închipuie că este ceva. Ceea ce suntem, suntem în „Hristos Isus, care a fost făcut pentru noi înțelepciune de la Dumnezeu și dreptate și sfințenie și răscumpărare, pentru ca, după cum este scris, «Cine se laudă să se laude în Domnul»” (1 Corinteni 1.30, 31).

16. Iubitori mai mult de plăceri sau iubitori de Dumnezeu?

Germania este considerată campion în organizarea timpului liber. Mijloacele de informare oferă în fiecare săptămână idei pentru petrecerea timpului liber.

Bucuria plăcerilor împinge în plan secund hărnicia, îndeplinirea obligațiilor și disciplina. Când meseria, școala sau alte activități nu mai fac plăcere, se caută repede căi de ieșire. Din nefericire, se renunță câteodată și la activitățile creștine. Dacă frecventarea orelor de rugăciune, sau citirea Bibliei, sau... nu-mi mai plac, renunț la ele, nu?

Ca și creștini nu trebuie să decidem în funcție de factorul plăcere; pentru noi sunt importante criteriile spirituale. Dacă Îl iubim pe Dumnezeu, vom fi ascultători (1 Ioan 5.3). Îl vom întreba pe Dumnezeu ce dorește El de la noi.

A fi creștin și plăcerea nu se exclude una pe alta. Dar cine Îl iubește pe Dumnezeu, va vedea că El dă mai mult decât plăcerea; El ne dă bucurie. Aici este o mare deosebire. Cineva s-a exprimat astfel: „Plăcerea este orientată spre clipă... Plăcerea are nevoie mereu de înnoirea atracției, altfel apare plictiseala. Plăcerea înseamnă petrecerea timpului... Plăcerea în comparație cu bucuria este ca aparența în comparație cu durabilitatea.”

Bucuria creștină este o bucurie care rămâne și care poate fi savurată deplin. Ea se referă la o Persoană neschimbată și la Cuvântul Său neschimbat: „Inima voastră se va bucura și nimeni nu va lua de la voi bucuria voastră” (Ioan 16.22). Și pentru noi au valabilitate aceste cuvinte. Domnul nostru ne dorește bucuria Sa, pe care a putut-o savura în părtășia cu Tatăl Său aici pe pământ: „Pentru ca bucuria Mea să fie în voi și bucuria voastră să fie deplină” (Ioan 15.11). Bucurie deplină – cine nu dorește așa ceva?

Am putea numi încă multe versete referitoare la subiectul „bucurie”. Poate vă luați ceva timp și veți căuta și altele. Atunci veți observa că acele versete ne vor îndemna să-L iubim pe Domnul, să-L urmăm și să aducem rod. „Plăcerile vieții” ne pot înăbuși și nu permit ca rodul spiritual să rodească (Luca 8.14).

17. O formă de evlavie sau viață de credință plină de putere?

La finalul listei se vorbește despre o formă de evlavie, care de asemenea caracterizează oamenii. Este doar o formă, adică o evlavie exterioară trăită. Totuși, este groaznic când oamenii, care fac răul, au în același timp o relație exterioară cu Dumnezeu.

Ce putem înțelege printr-o „formă de evlavie”? Desigur, de aceasta țin etapele creștine, cum ar fi botezul, confirmarea și cina, dar și mersul la biserică / frecventarea adunării, rugăciunea la masă și „faptele bune” zilnice. Sau să ne gândim la Crăciun! Cât de importantă este pentru mulți creștini această sărbătoare cu toate formele: ieslea, bradul și muzica!

În timpul în care Fiul lui Dumnezeu a trăit aici pe pământ, iudeii erau într-o stare asemănătoare ca mulți creștini astăzi. Ei țineau sărbătorile prescrise, respectau sabatul, citeau Legea în sinagogă și făceau milostenie. De asemenea genealogiile, rangul și numele erau în prim-plan. Dar în interior, lucrurile stăteau foarte rău. De aceea, învățătorii au primit o apostrofă aspră: „Sunteți ca mormintele văruite, care în afară se arată frumoase, dar înăuntru sunt pline de oasele morților și de orice necurăție” (Matei 23.27).

Oamenii acceptă să stea de partea unei forme de evlavie, dar nu de partea puterii evlaviei. Astfel se pierde totul. În ce constă puterea evlaviei, adică puterea de a duce o viață spre onoarea lui Dumnezeu? Numai în Persoana lui Isus! Cine a primit o viață nouă prin credința în Domnul Isus și se lasă în continuare format de El, cunoaște puterea Sa care schimbă. Taina evlaviei este Fiul lui Dumnezeu, nu ținerea anumitor tradiții exterioare: „Mare este taina evlaviei: Dumnezeu S-a arătat în carne, a fost îndreptățit în Duh, a fost văzut de îngeri, a fost predicat între națiuni, a fost crezut în lume, a fost primit sus în glorie” (1 Timotei 3.16). Adevărata evlavie se dezvoltă acolo unde adevărul despre Hristos este cunoscut și apreciat. Cine este indiferent față de El și lucrarea Sa de ispășire, se sustrage oricărei premise pentru o viață care Îl onorează pe Dumnezeu.

Să nu ne mulțumim cu o formă de creștinism, ci să umplem toate formele biblice cu putere și conținut. Numai așa suntem binecuvântați.

Poate am reușit prin această serie referitoare la ultimele zile ale creștinătății să trezim conștiința cu privire la „seriozitatea situației”. Să nu deznădăjduim în aceste „vremuri grele”. Un „om al lui Dumnezeu” (2 Timotei 3.17) este cineva care reprezintă aici pe pământ interesele lui Dumnezeu, dar care pe de o parte va trebui să se depărteze de oamenii răi descriși mai sus (cap. 3.5), iar pe de altă parte să rămână în ceea ce a învățat. Cât de important este să ne bazăm mereu pe Sfânta Scriptură, care „poate să te facă înțelept spre mântuire, prin credința care este în Hristos Isus” (3.15). În El suntem mai mult decât biruitori!

Evlavios este omul care nu are nicio altă motivație, decât să-i fie plăcut lui Dumnezeu, pe care Îl cunoaște prin credință.

Om religios își alcătuiește însă o formă de evlavie, iar dacă există numai această formă, atunci ea este una din stările cele mai periculoase: acel om recunoaște că cunoaște adevărul, îl are în mâini, dar se sustrage acțiunii sale. Știind ce Îi este plăcut lui Dumnezeu, omul face ceea

ce îi place inimii firești. Așa a fost în cazul păgânilor din Romani 1.18 și așa este și în cazul oamenilor din acest timp greu al ultimelor zile, dar într-un stadiu mult mai grav, pentru că acești oameni, deși au adevărul creștin, au doar o formă de evlavie, tăgăduindu-i puterea (2 Timotei 3.5).

clickbible.org